

ASPECTELE FILOSOFICE ALE UMANIZĂRII ÎNVĂȚĂMÂNTULUI SUPERIOR TEHNIC

Victoria DANILA

Universitatea Tehnică a Moldovei

Abstract: *Lucrarea tratează problema filosofică a umanizării învățământului tehnic superior. În urma studiului realizat cu privire la filosofia umanistă, putem să precizăm că metodologia este concepută pentru cercetare și operează cu astfel de concepte ca "devenire", "autocunoaștere", "autodezvoltare", "auto-actualizare." Obiectul filosofiei umaniste este ca realitate a activității umane să devină și realitatea formării omului.*

Cuvinte cheie: *aspect, umanizare, societate, educație, personalitate.*

În prezent avem o analiză completă a aspectelor filosofice ale umanizării educației, în care se disting următoarele idei: în primul rând, ideea filosofică de dezvoltare a personalității în cadrul procesului de învățământ, și care este rolul intelectului în dezvoltarea și autodezvoltarea personalității.; și în al doilea rând, ideea filozofiei umaniste ca reflexivitate a educație filosofice umanizate, și în al treilea rând, ideea ideologică a filozofiei umaniste în educației. Spectrul problemelor studiate este completat și de dezvoltarea ideilor despre metodologia care integrează caracteristicile prognostice ale filosofiei umaniste a educației.

Aspectul filozofic de umanizare a educației este profund legat de filosofia științei. Deci, noi credem că umanizarea educației științifice este una dintre obiectivele filosofiei contemporane ale educației și care este recunoscută de către cercetători ca o problemă independentă.

Formarea problemei date a fost precedată de o tradiție tehnocratică în societate și educație, în conformitate cu care forțele spirituale ale societății au fost profund implicate în științele naturale, rezultatul căreia a devenit civilizația modernă tehnică și informațională. Omul pe fundalul schimbării date, la sfârșitul secolului XX a fost uitat, chiar mai mult neglijat

În timpul perioadei de formare a civilizației tehnice, bazele umaniste de dezvoltare a personalității au cedat în fața factorilor dezvoltării producției, cauzelor militare, explorării spațiului cosmic, etc. și atunci în educație prima cerință a fost nivelul de cunoștințe profesionale și tehnice, care în cele din urmă a devenit și una dintre cauzele crizei educaționale.

Ar trebui remarcat faptul că crizele globale actuale cer de la omenire rezolvarea problemelor date, răspunsuri la aceste întrebări le poate da doar știința.

Contribuția inițială la studiul acestei probleme le-au adus liderii învățământului din Rusia, mari umaniști cercetători renumiți, N.I. Pirogov, K.D. Ushinskii, D.D. Semenov, V. I. Vodovozov, N. F. Bunakov, JI. N. Tolstoi, P.F. Lesgaft, P.F. Kapterev, V.P. Vakhterov, K. N. Ventzel, N.K. Krupskaya, A.V. Lunacharsky, P.P. Blonsky, S. T. Schatsky, A.S. Makarenko, etc.[2].

În baza analizei diverselor abordări ale pedagogiei umaniste de la începutul secolului XX-lea, au fost identificate următoarele direcții: educație umanistă (V.P. Vakhterov, D. D. Galanin, P.F. Kapterev, A.F. Fortunatov), socio-umanistice (S.T. Shatskii), liberal-umaniste (K.N. Wentzel, V. Butkevich, I.I. Gorbunov-Posad, S.N. Durylin, V.I. Murashev) și spiritual-umaniste (K.P. Pobedonostsev, A.I. Anastasiev, M.I. Demkov).

În ceea ce privește filosofia externă, este de remarcat: anii '60 ideea umanizării educației este foarte populară în Vest (John Dewey, A. Neill, A. Maslow, K. Rogers), în scrierile moderne ale neumanistilor (N. Green, J. Holt, A. Kombe, V. Klafki, J. Heller, M. Fantini), sunt dedicate sufletului, ca problema a filosofiei personalității (V. Possenti, S.I. Alisjahbana, H. la Plante, Dewey J., A. Etzioni, J. Fay, Funk D., Fine M., Foraty R., W.C. Foster, Greer C., Kohl R., L. Kohlberg, Lichona T., J.B.P. Shaffer, K. Dei).

Baza filosofică de umanizare a învățământului superior este, predarea umanismului ca una dintre tendințele cele mai progresiste gândiri sociale, care are o natură umană comună și de importanță globală. În "Declarația Drepturilor Omului", proclamată de către Adunarea Națională a Franței în 1789, drepturile

generale, inalienabile și sacre ale omului au fost declarate libertate individuală, libertatea de exprimare, libertatea de conștiință.

Aceste drepturi au dobândit o importanță istorică mondială, și au intrat în istorie ca simboluri ale umanității și ca rundă de dezvoltare a personalității umane, ca o conștientizare de sine, ale problemelor sale personale și sociale. La baza umanismului este satisfacția cea mai completă a intereselor vitale ale omului, auto-afirmarea sa ca individ. Natura umanistă a învățământului este rezultatul nevoilor urgente ale omului de a primi cunoștințe generale și de specialitate pentru a asigura socializarea și profesionalizarea sa.

Bazele filozofice ale omenirii au primit întruchiparea lor teoretică și dezvoltarea într-un număr de concepte antropologice, nu numai marxiste, cum sa știut anterior, dar și în alte concepte cum ar fi, în existențialism și personalism. Printre toate diferențele lor, ele au la baza lor dorința fundamentală a omului de a exalta și prospera. În același timp, ei condamnă și critică capitalismul, fiind o societate inumană, care desfigurează și reduc omul ca personalitate. Aceste concepte în timpul nostru sunt, și nu și-au pierdut relevanța lor într-o revigorare a relațiilor sociale burgheze din țările CSI, ceea ce duce la dezumanizarea societății și a instituțiilor sale.

În contradicție cu aceste tendințe negative, umanismul pune omul în centrul atenției - studentul, profesorul, liderul, și le cultivă relații umane, democratice, între ei, fără de autoritarism și administrare goală, bazat pe interese și obiective comune, în formarea specialiștilor necesari societății. Deci, întruparea adevărată a umanismului în universitate este umanizarea învățământului superior.

Umanizarea și umanitarizarea învățământului superior contribuie la umanizarea societății, în toate structurile sale, pentru a reflecta procesele care au loc în ea și efectul lor. Condiția cea mai importantă de umanizare, și umanitarizarea a învățământului superior este relația și interacțiunea lor cu sistemele globale ale societății: știință, cultură, producție, - fără de care este imposibil să umanizeze personalitatea specialistului.

Educația se construiește pe o bază științifică și este o pârghie importantă pentru transmiterea cunoștințelor științifice noilor generații de profesioniști. Rolul unic în dezvoltarea educației științifice îl joacă specificul său ca un sistem al activității umane în producerea de cunoștințe în diverse domenii, ca o forță direct productivă, ca o parte organică a culturii materiale și spirituale.

Realizând funcția sa socială, știința are o influență decisivă asupra întregului sistem de învățământ superior, direcționarea ei spre conținutul, formele și metodele de instruire. Astfel zis, aceasta este condiția de bază a existenței, funcționarea și dezvoltarea învățământului superior, care este sensibilă la schimbările domeniului științific, ale procesele care au loc în ea, de îmbătrânire și actualizare a cunoștințelor anterioare, fiind deosebit de caracteristice pentru științele ingineresti.

Legătura organică a educației și a culturii spirituale au fost întemeiată în filozofia clasică germană. "Natura generală a educației umane - scria Hegel - este faptul că un om se face în toate privințele, o ființă spirituală." [1].

Concluzii

Deci, putem spune că în educație au fost puse premisele de bază pentru formarea personalității creatoare a tinerilor care acționează ca subiecte și obiecte ale culturii spirituale. Ei nu învață numai, ci și creează, de asemenea, valori culturale care formează identitatea lor. Educație și cultura – sunt două forme ale unui singur proces, antro-po-social-genez. Interacțiune armonioasă a acestora prevede producerea, reproducerea, transferul, achiziționarea și consumul de cunoștințe și valori.

Astăzi nu numai formarea profesională tehnică determină o persoană, dar un rol din ce în ce mai important în condițiile actuale se atribuie și deținerea unor cunoștințe în domeniile cu ar fi: economie, jurisprudenței, sociologie și științe politice, istorie, cultură și filozofie [3].

Bibliografie

1. Гегель, Г. *Работы разных лет.* – М., 1971. – С. 247.
2. М. Е. Добрускин, *ГУМАНИЗАЦИЯ КАК СТРАТЕГИЯ ВЫСШЕГО ОБРАЗОВАНИЯ*, Философия и общество 3/2005, p.89
3. Г.Ф.Карпова*, И.А.Литвинова *НЕКОТОРЫЕ АСПЕКТЫ СОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ ИНЖЕНЕРНОГО ОБРАЗОВАНИЯ*. Вестник СевКавГТУ, Серия «Гуманитарные науки», №2 (12), 2004, ISBN5-9296-0200-x, <http://www.ncstu.ru>